

VELEHRADSKÝ Z(S)PRAVODAJ

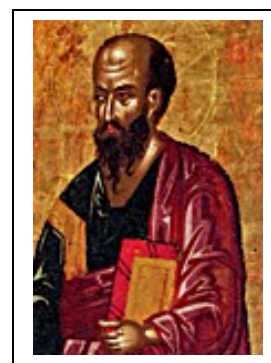
Vydává Správní rada (Trustees) St. Wenceslaus House (Reg. Charity No.241 281) a Velehradský výkonný výbor se sídlem 22 Ladbroke Square, London W11 3NA pro potřeby českých a slovenských krajanů ve Velké Británii - www.velehrad.org.uk

červenec/srpen júl/august 2009

číslo 9 -10

Archeologie potvrzuje církevní tradici...

Jako už mnohokrát v minulosti, nové archeologické objevy opět daly za pravdu církevnímu i lidovému podání a tradici. O čem, že je řeč? O nejnovějších objevech archeologů v Římě. V posledních červnových dnech totiž přetiskla řada světových deníků informace z vatikánského deníku L'Osservatore Romano o dvou významných objevech z ranných církevních dějin. Prvním byl objev poněkud zašlého oválného medailonu na hrobu šlechtice či církevního hodnostáře v katakombách sv. Tekly, hned vedle baziliky sv. Pavla za hradbami. Po laserovém očištění medailonu během několika týdnů po objevu se objevil v zářivých barvách vyvedený portrét apoštola Pavla, který je v nedaleké bazilice podle svědectví současníků a tradice církve pohřben.

Jedno z dosud nejstarších evropských vyobrazení sv. Pavla z 9. století

Pokud jste si někdy podrobněji prohlíželi tváře apoštolů na figurínách pražského staroměstského orloje, nebo obrazy v kostelích, v bibli, v galeriích, či třeba na poněkud kýčových obrázcích, občas rozdávaných panem katechetou, jsou to právě apoštolové Petr a Pavel, kteří jsou po více než tisíc let zobrazováni vždy stejně. Sv. Petr vyniká širokou tváří, hřívou bílých vlasů a stejně bílým, kratším, širokým plnovousem, sv. Pavel zas delší tváří s dlouhým černým plnovousem a značně vysokým dlouhým černým zakulaceným čelem a se zbytky tmavé vlasové ozdoby nad čelem i kolem uší. I školák by po předložení takového zpodobnění apoštolu poznal, neb takto byli oba první vůdci církve vždy portrétováni, jak tomu velela evropská tradice po celé věky, s nejstrším známým zobrazením z 9. století. Zda toto zpodobnění vůbec odpovídalo dávné skutečnosti, bylo vždy velmi těžké posoudit a mnozí kritikové se víře ve „správnost“ zobrazení smáli. Nyní jsou možná překvapení, neb na onom medailonu pocházejícím podle archeologů už ze čtvrtého století, z časů císaře Konstantina, je apoštol vyobrazen zcela přesně tak, jak jej už známe, tedy s dlouhým černým plnovousem, s kopolí vysokého čela, atd...

Jak známo, Pavel, původně Saul, pocházel z židovské rodiny z Malé Asie, během jedné z cest, kdy pronásledoval křesťany poblíž Damašku, byl sražen z koně a zjevil se mu Kristus. Od té doby šířil křesťanství nejen v Malé Asii, ale cestoval i po Středomoří, včetně Říma. Jeho četné listy křesťanským komunitám byly zřejmě napsány ještě před sepsáním evangelií a jsou tak prvními psanými církevními dokumenty, které komunity utvzovaly ve víře. Podle historiků měl tak Pavel lví podíl na rychlém rozšíření křesťanství v celé oblasti a právem je přiřazován k apoštolům, i když Ježíše přímo nepoznal. Pavel významně pomáhal sv. Petrovi a byl nakonec během pronásledování křesťanů v Římě sťat roku 65. Nad jeho udržovaným hrobem na ostijské cestě za hradbami byl na hřbitovním pozemku bohaté Římanky Lucinie vybudován za císaře Konstantina později přestavěný chrám. Jelikož se Pavel narodil mezi lety 7 až 10, papež Benedikt XVI. vyhlásil poloviny let 2008 a 2009 „Rokem sv. Pavla“. Zároveň s ukončením vzpomínkového roku byly ukončeny i vykopávky v bazilice, během kterých vůbec poprvé došlo také k otevření sarkofágu apoštola. Věřící sice během jubilejního roku nemohli ke hrobu, ale průzkum pomocí radiokarbonového datování nakonec přinesl nezvratné důkazy o stáří pozůstatků zhruba z poloviny prvního století a další indicie pak potvrdily pravost pozůstatků. Jak řečeno v úvodu, vyplatí se tedy zjevně věřit jak podání generací, tak i církevní tradici, i když nejsou věroučnými postuláty a překlenují celá dvě milénia... /jn/

Pozor, prosíme všechny krajany, aby si už nyní označili v kalendáři, že v neděli 27. září se bude na Velehradě celý den konat tradiční

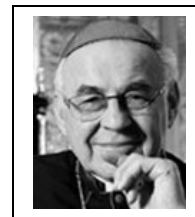
--- SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ ---

Bohatý program, občerstvení, koláče a zákusky, hudba, příležitost k setkáním...

Z VLASTI

Moje zkušenosti s totalitním komunistickým režimem...

Dvacet let po pádu komunismu si různým způsobem připomínáme totalitní režim a jeho zločiny. Jelikož se snadno zapomíná, je nutné u příležitosti reflexe pádu komunismu tyto skutečnosti připomínat. Dnešní komunisté se od zločinů svých soudruhů nedistancovali, a tak stín neblahé minulosti nutně padá i na ně, ačkoli se dnes chtějí tvářit demokraticky.

Mnohé jsem zažil na vlastní kůži. Nebylo to sice fyzické ohrožení života, mučení, jako zažili mnozí, které si také připomínáme, ale je potřeba mít na zřeteli i ten všední, každodenní útlak ... Maturoval jsem v roce 1952 se samými jedničkami. Byl jsem primus, ale soudruzi nedovolili napsat na vysvědčení „s vyznamenáním“, protože jsem byl věřícím člověkem a nebyl ve Svazu mládeže. Až do takových detailů šli. Horší to bylo pro děti v základních školách, které chodily do kostela. Častěji jsem se setkal s případy, že učitelka takové děti vyvolala, postavila je před třídu a vyzvala děti, aby se takovému chlapci nebo děvčeti smály! Kolik takových případů bylo. Opravdu nepřeháním, když se odvažuji tato fakta nazvat útlakem, násilím a terorismem.

Měl jsem už tehdy úmysl jít studovat teologii, ale komunisté zrušili všechna diecézní učiliště a zřídili jediné centrální studijní místo, bez schválení Vatikánu. Teologickou fakultu a bohoslovecký seminář vyhnali do Litoměřic, aby nebyly v Praze. Tam na bohoslovce dohlížel bývalý bachař z komunistického koncentračního tábora pro kněze a bylo tam plno špiclů. Nemohl jsem tam proto jít studovat. Přestože jsem měl výtečné výsledky ve studiu, nedostal jsem doporučení ani na jinou vysokou školu a byl jsem nucen jít pracovat do fabriky, nejprve do slévárny a pak k soustruhu. Po dvouleté vojenské službě – protože tu byl strašák maďarských událostí - dostal jsem se potichu na studium neideologického oboru – na archivnictví. A když jsem pak chtěl v roce 1963, po jakémsi odměku, konečně jít studovat teologii, znovu mi v tom zpočátku bránili. Když jsem byl konečně v roce 1968 vysvěcen na kněze a stal jsem se sekretářem biskupa v Českých Budějovicích, viděl jsem po vpádu vojsk přímý komunistický útlak biskupa velice zblízka. Krajský estébák soudruh Leo Drozdek trápil jemného biskupa Hloucha častými návštěvami a vyvíjel na něj tlak, až biskup zemřel. Jeho smrt připisovali mnozí právě jmenovanému soudruhovi. Mne už předtím vyhnali do Lažiště v šumavských hvozdech. Byla to svévole, diktatura proletariátu, jedinec byl hříčkou v rukou arogantních soudruhů. A tam teror pokračoval. Po šestnácti měsících práce rozhodli komunisté, že mám na malé vesnici příliš mnoho vlivu, a tak mi bez jakéhokoliv zdůvodnění odebrali tzv. státní souhlas k výkonu kněžské služby a já jsem musel odejít. Nebylo obrany, nebylo odvolání. Prostě komunistický teror. A jak to provedli? Vybrali si právě Památku všech zemřelých, Dušičky. V poledne 2. listopadu přišel soudruh „proticírkevní“ tajemník z Prachatic a sdělil mi jednoduše, že jsem v té farnosti skončil. Už jsem nemohl večer sloužit mši za zemřelé pro mnoho farníků, kteří přišli do kostela. Mohl jsem jim jen oznámit, že mi byl odebrán státní souhlas a že už nesmím mši za jejich zemřelé sloužit. To vše se událo za asistence policie z Prachatic.

Po určité době nejistoty jsem znovu dostal místo v Rožmitále pod Třemšínem. Během sedmi let práce jsem zažil mnoho šikanování. Potom se místní komunisté rozhodli k mé úplné likvidaci. Znovu odebrání státního souhlasu během týdne a v neděli jsem už nesměl mít bohoslužby, abych se nemohl s lidmi rozloučit. A to bylo „konečné řešení“ – už mi žádné nové místo dát nechťeli a nesměl jsem jako kněz nikde nic veřejně vykonávat. Musel jsem si hledat civilní zaměstnání. Nejprve jsem zůstal v Rožmitále v malé fabričce pracovat mezi věřícími, kterým jsem dřív v kostele kázal. Bylo to kruté pro ně i pro mne. Proto jsem raději odešel do Prahy, kde jsem si našel práci umývače oken. Sedm let, v mrazu i v horku, jsem jako katolický kněz chodil, více méně nepoznán, ulicemi Myslíková a Spálená s kýblem vody a s hadry na čištění výloh obchodů.

Po pádu komunismu jsem pak ve svých materiálech našel záznamy o stálém špiclování. Mohl bych vyprávět historky ... Kolik estébáků tím bylo zaměstnáno, kolik aut nasazeno, a k ničemu to nebylo. Ale kolik peněz to stálo daňové poplatníky. Poslední léta jsem pracoval v archívu Československé státní banky v Praze. Teprve v roce 1989, když už bylo jasné, že komunistický režim končí, mi vrátili státní souhlas a mohl jsem znovu začít pracovat ve farnosti.

Bohužel se na všechny tyto věci zapomíná. Komunisté však zůstávají, od svých minulých zločinů se nedistancovali. Zůstávají skryti ve strukturách a působí dále po svém. Kdo zrušil rozsudky nižších instancí ve věci katedrály sv. Víta a kdo ji přiřkl státu? Bývalý komunistický soudce soudruh Ištváněk, který dnes pracuje na Nejvyšším soudu. Při svém rozsudku vycházel z právního myšlení padesátých let. Kolik takových podobných a ještě horších věcí se děje. Je třeba nezapomínat. *Kardinál Miloslav Vlk (přetištěno z jeho webových stránek www.kardinál.cz)*

VELEHRAD MÁ KONEČNĚ TAKÉ VLASTNÍ WEBSITE: www.velehrad.org.uk
Dozvíte se tam s rozšiřováním obsahu mnoho zajímavého a umožní Vám stálý bezprostřední kontakt

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

Opět vzpomínáme na naše hrdiny z Bitvy o Británii

Jako každý rok, budeme od 13. srpna až do 31. října vypomínat výročí jedné z nejslavnějších kapitol společné britsko-československé historie -- Bitvy o Británii v roce 1940. Kromě vzpomínek s hrdiny-veterány a poct padlým na našem vojenském hřbitově v Brookwoodu, stojí za to připomenout si jak to vlastně tehdy bylo. Jak známo, naši piloti utíkali po 15. březnu 1939 hlavně do Francie, kde byli zařazováni do Cizinecké legie. To se však s německou invazí změnilo a čeští a slovenští letci byli zařazeni do letectva.

Co se týče stíhačů, těch se tehdy bitvy o Francii zúčastnilo 135 a sloužili u 26ti různých perutí a tvořili tak 12 procent francouzského stíhacího letectva. Během jejich intenzivní i když nedlouhé francouzské anabáze nalétali naši letci celkem 3.000 operačních letů v celkové délce 3.800 hodin. Sestřelili přitom 129 nepřátelských letounů, nebo se přímo na sestřelu podíleli a zaznamenali i dalších 25 sestřelů pravděpodobných. Aritmeticky jejich vítězství vychází na 78 celých letounů Luftwaffe, plus 14 pravděpodobných, což opět činí asi 12 procent francouzských vzdušných vítězství. Nejúspěšnějšími piloty byli kpt. Alois Vašátko (12 + 2), poručík František Peřina (11 + 2), četař Václav Cukr (8 + 0), poručík Jan Klán (5 + 3) a poručík Tomáš Vybíral (7 + 0) a s ním ještě tři další se sedmi vítězstvími. Krátce před francouzskou kapitulací tvořilo deset našich pilotů První čs. stíhací letku v Groupe de Chasse 1/6.

Bitvy o Francii se také zúčastnili naši bombardovací letci v počtu 26ti a nalétali 134 bojových letů v trvání 390ti operačních hodin sestávajících z útoků na nepřátelské tankové kolony a podobně. Zároveň stoupaly i počty československého pozemního leteckého personálu a tak v květnu 1940 už bylo ve Francii 803 našich letců a personálu. Když Francie kapitulovala, všichni zamířili přes Gibraltar či Afriku do Británie. O tom, že Francouzi naše letce patřičně oceňovali, svědčilo 81 udělených *Croix de Guerre* a sedm *Rytířů Čestné legie*.

Po kapitulaci Francie se mezi červnem a srpnem 1940 dostalo do Anglie celkem 932 československých letců a personálu. Zároveň bylo z Francie evakuováno na 3.500 našich příslušníků pozemního vojska a někteří z nich šli k letectvu. Koncem 1940 jich bylo už 1287.

První ustavená československá stíhací peruť dostala označení 310., byla zformována v Duxfordu v hrabství Cambridgeshire 10. července a byla vybavena letouny Hurricane. Po ní následovala 29. července bombardovací 311. peruť s letouny Wellington a 31. srpna byla zformována druhá stíhací peruť, 312. Další naše peruť, 313., byla zformována až později, 10. května 1941. V oněch srpnových dnech roku 1940, kdy Hitler vyhlásil Británii vzdušnou válku, bylo k dispozici tolik našich pilotů, že byli zařazeni k nečeskoslovenským britským perutím. Nejvíce jich sloužilo u 1.perutě (7 pilotů), u 43. perutě (9), u 601. perutě (9), u 111. perutě (8), u 19., 32., 85. a 605. (po šesti pilotech v každé z nich), u 17. a 245. (po pěti pilotech) a v 15ti dalších perutích v menších počtech. Tři naši piloti se dokonce stali veliteli anglických perutí a dalších 12 veliteli letek, tedy půlperutí.

Naše 310. československá stíhací peruť pod velením Alexandra Hesse a Brita George Blackwooda se plně účastnila Bitvy o Británii s duxfordským „wingem“ se dvěma dalšími perutěmi, britskou 19. a kanadskou 242., a úspěšnému wingu velel známý beznohý hrdina Douglas Bader. Naši se nejvíce proslavili v bitvách nad Hornchurchem, Kingstonem, nad ústím Temže a v dalších místech a počtů sestřelených nepřátelských letounů přibývalo. V britském tisku brzy zaznamenali úspěchy 310ky a začaly se objevovat titulky jako „Čechoslováci včera sestřelili sedm nepřátelských letounů“ či „Češi opět skorovali“, ale dostavily se také tragedie a smrt či těžká zranění v boji se nevyhýbaly ani našim pilotům. V bývalém Maori Club v předměstí Old Malden dodnes vzpomínají, že tam nešťastně nouzově přistál jeden z našich raněných pilotů během bitvy nad Kingstonem. Když Bitva o Británii na konci října oficiálně skončila a Němci přešli na noční útoky na Londýn, Třistadesítka se mohla pochlubit 40ti a půl sestřely, 11ti pravděpodobnými a 6ti poškozenými letouny nepřítele a zařadila se tak mezi nejlepší perutě RAF. Z jednotlivých pilotů si nejlépe vedli P/O Emil Fechtner DFC se skorem 4+1+1 a Sgt. Bohumil Furst CG se čtyřmi sestřely a nejlepší piloti byli dekorováni britskými vrcholnými vyznamenáními DFC a DFM.

>>>>>>>

Část pilotů Třistadesítky v pohotovosti v Bitvě o Británii. Stojící zleva: S.Janouch, J.Vopálecký, R.Půda, K.Šeda, B.Fuerst a R.Zima. Sedící zleva: V.Goeth, J.Malý, G.Sinclair, J.Boulton, S.Zimprlich, J.Jeffries, J.Kaucuký, F.Rypl, E.Fechtner a V.Bergman

Opět vzpomínáme na naše hrdiny z Bitvy o Británii...(pokračování ze str. 3)

Zatímco bombardovací 311ka si vysloužila až tři ocenění jako nejlepší v celém bombardovacím letectvu, Battle of Britain se také stihla zúčastnit naše druhá stíhací peruť, 312ka. Ta byla bohužel zařazena do týlu, i když byla složena z nejlepších ostřílených pilotů z Francie. Dostala za úkol chránit Liverpool a operovala ze základny u města Speke a podařilo se jí tehdy přesto sestřelit jeden a půl nepřátelský letoun.

Mnohá vítězství si ovšem připsali i naši piloti sloužící v nečeskoslovenských perutích. Alois Vašátko LH, CG si ke svým jedenácti francouzským sestřelům přidal další tři a František Peřina další dva. Náš nejúspěšnější pilot Bitvy o Británii a vůbec nejlepší pilot celého královského letectva v oné bitvě byl ovšem Sgt. Josef František, nositel dvojnásobného vyznamenání DFM, a také VM a KW, který létal jako hostující pilot s proslavenou polskou 303. perutí. Františkovi se podařilo sestřelit 17 nepřátelských letounů (plus jeden pravděpodobný) během zhruba čtyř týdnů. Únava si však vyžádala nejvyšší oběť a když František už po několikáté toho dne přistával na polním letišti Ewell u dnešní Cuddington Way v Suttonu, zavadil podvozkem o živý plot a zahynul v převráceném letounu.

Za celou Bitvu o Británii skorovalo 89 českých a slovenských letců v našich i britských perutích celkem 72 a jednu pětinu sestřelů nepřítele, 16 pravděpodobných a 14 a jednu sedminu poškozených. Skvělé skóre!

Jak známo, Bitva o Británii skončila 31. října, ale válka pokračovala a naši piloti dosahovali dalších skvělých výsledků. Na scénu přišla naše další stíhací 313tá peruť a ta se pak spolu s 310kou a 312kou účastnila bitvy o Dieppe a invaze v Normandii, dále pak 68. noční s českým mottem ve znaku, ve které byla víc jak polovina našich pilotů a slavní piloti Miroslav Mansfeld DSO, DFC se skóre 8 + 1 a Ladislav Bobek DFC (5 + 1 + 3), dále pak 1. peruť, ve které bylo opět více našich než celá jedna ze dvou letek a vystřídalo se jich tam celých 30. Největším esem tam byl náš vůbec nejlepší stíhač celé války Karel Kuttelwascher, nositel dvojitého DFC se skóre 18 + 1 + 5. A naši, jak

řečeno, sloužili i v jiných perutích RAF. Například ve 138. peruti zvláštního nasazení, která vysazovala parašutisty do okupované Evropy, sloužilo 24 našich letců a legendární F/O Leo Anderle DFC byl často vzpomínán v hrdinných vyprávěních v poválečném období. Stejně tak se proslavila 24. dopravní peruť na letounech Hudson, ve které sloužilo 13 našich letců a F/O Karel Balík AFC s ní nalétal přes Atlantik neuvěřitelných deset tisíc hodin. To už ale vlastně nepatří do této vzpomínky na naše hrdiny z Bitvy o Británii. Mnozí z nich se vrátili do vlasti, aby tam byli po únoru 1948 šikanováni a zavíráni do vězení. Když jsem někdy kolem roku 1964 potkal se strýcem generála Janouška, válečného velitele našeho letectva v Británii a jediného našeho maršála RAF, na otázku jak se má jen zvedl nohavice a ukázal nám fialová lýtka poraněná zářením z uranu, který jej komunistický režim poslal kopat za účast v boji na Západě. Mnozí také padli a odpočívají nejen na hřbitově v Brookwoodu, ale i jinde v Evropě (např. slovenské eso Normandie S/Ldr Otto Smik DFC (9+2+3 +3 V.1), převezen z Belgie do Bratislavy v r. 1994) a na ty, jejichž těla nebyla nalezena, je možné zavzpomínat a pomodlit se třeba u válečného památníku v Runymede u Windsoru...

Závěrem nelze nezpomenout -- a to je vždy dobré připomenout i našim britským známým -- slov prvního britského velitele Třistadesátky G/Cpt Douglase Blackwooda, která ostatně opakovali i nejvyšší britští představitelé oné slavné doby: „...kdyby tehdy Čechoslováci a Poláci nepomohli Royal Air Force, nevyhráli bychom Bitvu o Británii“. Ano, naši a Poláci celkem tehdy tvořili téměř deset procent britského letectva a sestřelili zhruba deset procent nepřátelských letounů. A v situacích, kdy nezůstaly Britům žádné rezervy, byla jejich účast opravdu jazýčkem na váze ve prospěch RAF nad Luftwaffe. Jak známo, Hitler byl nakonec nucen invazi do Británie odložit na neurčito a k tomu jej přinutily i výkony našich letců. Takže, hlavu vzhůru a vypnout prsa -- máme opravdu být na co pyšní.

Zpracováno podle vojenských archivních pramenů /jn/

Letci a Slovenské národné povstanie roku 1944

29. augusta budeme sláviť 65. výročie vypuknutia Slovenského národného povstania. Vtedy, na konci augusta 1944, začali vojenské jednotky v spolupráci s ozbrojeným civilným obyvateľstvom dvojmesačný boj proti nacistickým okupantom, ktorý viazal značné nemecké sily a vyznačoval sa pozoruhodnými úspechmi. Povstalecké velenie kontrolovalo značnú časť Slovenska aj mnohých miest na čele s Banskou Bystricou a Zvolenom.

Úspechy i neúspechy povstania dnes preberajú žiaci v školách, avšak mnohí mladší krajanovia možno nevedia, že v povstaní zohrala významnú úlohu i naša letecká jednotka, zvaná 1.československý nezávislý stíhací letecký pluk. Ten tvorilo 21 lietadiel Lavočkin s posádkami z radu bývalých čs. letcov z našich perutí v Anglicku, ktorí boli predtým pod velením S/Ldr.Františka Fajtla DFC vyslaní na východný front ako nezávislá jednotka sovietského letectva. Lietadlá pluku pristáli na povstaleckom letisku Zolná 17. septembra, a hneď nasledujúci deň zaútočil jeden z rojov na nemecké letisko v Piešťanoch. Útok bol pre nacistické jednotky úplným prekvapením a naši >>>>

Letci a Slovenské národné povstanie roku 1944 (pokr. zo str.4)

piloti na letisku zničili okolo šesť až desať nemeckých letadiel a poškodili ďalších desať. Takto na čas získali plnú kontrolu vzdušného priestoru nad povstaleckým územím. Naši letci neskôr tiež operovali z letiska Tri duby a ďalej sa v priebehu povstania účastnili útokov na kolóny nemeckých jednotiek, vrátane tankových, podporovali pozemné a výsadkové ofenzívy a zúčastnili sa tiež vzdušných súbojov s nepriateľskými lietadlami. V priebehu posledných fáz povstania, na konci októbra, sa vrátila polovina lietadiel do poľského Krosna, vtedy už oslobodeného od nacistov a zvyšok letcov sa pridala k partizánom.

Naši piloti sa zúčastnili 566 bojových letov a okrem zmienených šestnástich až dvadsiatich nepriateľských lietadiel zničených na letisku v Piešťanoch, zostrelili deväť a poškodili ďalších šesť lietadiel Luftwaffe. Okrem toho zničili tiež rad tankov a obrnených vozidiel, diel, nákladných automobilov, skladov munície a podobne. Medzi najúspešnejších letcov ohľadne zostrelov sa zaradili Leopold Šrom, Stanislav Hlučka, Josef Stehlík, Ján Skopal, Ľudovít Dobrovodský, Pavel Kocfelda, František Štička, František Chábera a ďalší. Nemali by sme na ich hrdinstvo nikdy zabudnúť... /jn/

ZAMYŠLENÍ

Česká média církvim převážně nepřejí...

Před nedávnými volbami do Evropského parlamentu se v České republice rozpoutala ostrá mediální kampaň proti pražskému arcibiskupovi a českému primasovi kardinálu Miloslavu Vlkovi. Média totiž zkreslila výrok na jeho webových stránkách, v němž psal o tom, že „nelze do Evropského parlamentu volit politiky“, kteří se ve veřejném životě projeví „nezodpovědně“. Jedny noviny o tom dokonce referovaly pod titulkem „Nevolte ČSSD, vyzval kardinál Vlk“, ačkoliv se ve svém článku o žádné straně nezminil. A oheň byl na střeše! Ostatně ne poprvé.....

Církev všobecně a kardinál Vlk obzvláště, patří k oblíbeným cílům mediálních či politických útoků v České republice, což mnoho lidí přijímá s netajeným potěšením. Církev jsou spolu s emigranty na horních příčkách žebříčku neoblíbenosti u české veřejnosti, při čemž společným jmenovatelem je závist. Velkou zásluhu na tom mají bohužel média, která se ani 20 let po pádu komunismu neostýchají nasazovat svým obětím psí hlavu. Co se církvi týče, především té katolické, uveřejňují především to negativní, překrucují a lžou. Zde je několik příkladů:

V polovině devadesátých let zkreslila média výrok kardinála Miloslava Vlka na tiskové konferenci do té míry, že kvůli tomu vznikla mezi ním a premiérem Zemanem roztržka, kterou se podařilo urovnat až zásluhou Rádia Svobodná Evropa, které zveřejnilo svůj zvukový záznam skutečného kardinálova výroku.

V roce 1997, za povodní na Moravě, nezveřejnila česká média informace o tom, kde lze získat pomoc

církvi pro postižené. Vysvětlení Českého rozhlasu? „Protože nejsme věřící“!

Titulek článku v jedněch regionálních novinách zněl: „Jezuité zmizeli, s nimi 100.000.“ Každý čtenář si musel myslet, že jezuitští kněží někde těch 100.000 ukradli a utekli s nimi. Ve skutečnosti šlo o dvě sošky jezuitů v hodnotě 100 000, které ukradli v jednom kostele zloději!

And last but not least: americké ministerstvo zahraničí vydává každý rok zprávu o stavu náboženské svobody ve světě. Před dvěma roky v ní obsáhle, asi na dvou stranách, kritizovalo českou vládu za nedořešené restituční majetku a vůbec špatné vztahy k církvim. Česká tisková agentura ČTK však uvedla, že Česká republika vyšla v americkém hodnocení dobře; jediná kritika prý se týkala pomalování židovských náhrobků! Protože se česká média téměř výlučně spoléhají na informace ČTK - hlavně pro neznalost cizích jazyků v řadách redaktorů - nebyla česká veřejnost, s výjimkou čtenářů a posluchačů katolických médií, o americké kritice vůbec informována.

A tak by bylo možné pokračovat ještě dlouho. Zkreslování a zamlčování faktů ohledně církvi se v hojně míře dopouštějí i politikové. Je samozřejmě soukromou věcí každého jednotlivce, zda je věřící či ne. Zkreslování, zamlčování a nepodložené útoky, týkající se církvi, však jsou nanejvýš zavrženíhodné a svědčí o trvajícím morálním úpadku české společnosti, neblahém to dědictví komunistické totality.

/Olga Valeská, Praha/

ZAJÍMÁ VÁS ČESKÁ A SLOVENSKÁ HUDBA? STAŇTE SE ČLEMEM

The Dvořák Society for Czech and Slovak Music

Společnost sdružuje zájemce o českou a slovenskou hudbu a jako registrovaná charita pomáhá hudebníkům a hudebním tělesům doma

Podrobnosti najdete na internetu (<http://www.dvorak-society.org>) a další rád sdělí Tony Pook, Membership Secretary,
1 Lower Friargate, York YO1 9SL, Tel: 01904-642407 e-mail: membership@dvorak-society.org

VYZVA SPRÁVNÍ RADY

Opravy Velehradu – žádost o pomoc po průtrži mračen

Rádi bychom vás informovali o dosaženém pokroku v rekonstrukci Velehradu a dalších plánech. Zároveň bychom rádi požádali ty z vás, kterým to situace dovolí, aby svými příspěvky pomohli uhradit cenu stavebních prací.

Letos na jaře jsme po „lámání hlav“ a mnoha konzultacích dospěli k názoru, že důstojná funkce společenské místnosti není slučitelná s provozem vestavěné kuchyňky, kde m.j. rezidenti ohřívají jídla, připravují sandwiche a pod. Proto jako první fáze projektu byla v přízemí vybudována nová kuchyňka v jiné místnosti. To se podařilo realizovat rychle a ekonomicky. Nová kuchyňka vyhovuje uživatelům funkčně i esteticky a hlavní místnost se již pro přípravu jídel nemusí používat.

Nedávno byly obnoveny i koupelny a záchody v přízemí a ve třetím patře a byla vybudována knihovna ve čtvrtém patře, (kam se postupně přestěhují všechny knihy momentálně různě roztroušené po Velehradě).

Velehrad je krásná a historicky hodnotná budova, ovšem její věk je značný a kromě zlepšování a doplňování, si nezbytně vyžaduje investice do oprav. V této souvislosti nelze nezmínit plánovanou obnovu oken a ústředního topení. Potřeba opravy a obnovy systému okapů, žlabů a svodů dešťové vody se dramaticky projevila koncem června, kdy velice lokální a neobvykle intenzivní průtrž mračen způsobila vniknutí vody do některých ložnic. Havarie tohoto typu nás nutí upřednostit potřebné opravy časově i finančně.

Vzhledem k omezeným finančním zdrojům naší charity platí, že nezbytné zvýšení nákladů na neodkladné opravy s sebou přináší omezení rozpočtu na další projekty.

Domníváme se, že rekonstrukce společenské místnosti zůstává přesto prioritou. Umožní naší charitě lépe plnit její společenské, kulturní a duchovní poslání. Abychom mohli tento projekt i nadále podporovat, prosíme ty z vás, pro které to přichází v úvahu, abyste se svým příspěvkem podíleli na pokračující obnově Velehradu.

Velehrad vznikl a mohl působit zejména díky štědrosti krajanů. Samozřejmě o finanční podporu žádáme nejen vás, ale také firmy a organizace známé svojí štědrostí v minulosti.

Za vaši podporu předem srdečně děkujeme.

Vaše finanční příspěvky zasílejte prosím na adresu: Správní rada/Trustees, Velehrad, 22 Ladbroke Square, London W11 3NA (cheques payable to: „St.Wenceslaus House – Velehrad charity“)

Za správní radu (J.Czernin, A.Stáně, M.Tomská) *Antonín Stáně*

ZPRÁVY A ZAJÍMAVOSTI Z VELEHRADU, DOMOVA A OKOLÍ

* Kulturní komisia Velehradu predložila Výkonnému výboru predbežné návrhy aktivít pre Velehrad. Sú medzi nimi najrôznejšie nápady:

- prednášky, na príklad Dr.Jiřiny Šiklovej („Gender studies“), Prof. Jana Sokola (biblista, matematik), Zdenky Fantlovej (knihy "Klid je síla, řek tatínek" - autorka přežila koncentrační tábory), plus jiné (spolupráca z SVU)...
- Velehradská Kaviarnička - besedy a besiedky, tematicke premietanie rozprávok, filmov pre pamatníkov, komédií, náboženských filmov, atď. (Vieme napríklad, že niektorí krajanovia majú vlastné videa z Otcom Langom!)

- Slovensko-Moravsko-České tradičné workshopy (maľovanie kraslíc, zdobenie medovníkov, práca s drotom, maľovanie na sklo, varenie tradičných jedál, pečenie koláčov, hrnciarstvo, ...)

- Vianočné trhy, bazary, koncerty, výstavy (napr."Umelci medzi nami" - výstavy profesionálnych aj amatorskych umelcov našej londýnskej komunity)... Plány budú teraz prediskutované a upresnené...

* V souvislosti s letošním výročním nedožitých devadesátin Otec Langa připravujeme menší upomínkovou brožurku, leták či zvláštní vydání VZ(S). Publikace by byla k dispozici krajanům i návštěvníkům Velehradu z domova. Byli bychom vděční za příspěvky krajanů na téma jak na ně Otec Lang zapůsobil, jak na něho vzpomínají a co, jaká příhoda, jim nejvíce utkvělo v paměti. Prosíme pošlete příspěvky na e-mailovou adresu Jojy Kovalčíkové: jojja@velehrad.org.uk nebo poštou na adresu výboru na Velehradě. >>>>>>>>

SVU -- Společnost pro vědy a umění ve Velké Británii

organizuje na Velehradě přednášky s diskusemi na aktuální témata v popředí zájmu vědecké a umělecké komunity každou poslední sobotu v měsíci ve 14.30 hodin.

Po přednášce vždy debata a občerstvení. Všichni jsou srdečně zváni. Informace na nástěnce Velehradu, na tel.čísle 020-7727-7849 nebo u předsedy Milana Kocourka 01932-259-616

ZPRÁVY A ZAJÍMAVOSTI Z VELEHRADU, DOMOVA A OKOLÍ (pokr. ze str. 6)

* Sever Moravy a jih i sever Čech byly v posledních dnech června zasaženy průtržemi mračen a povodněmi. Došlo ke značným škodám v řadě vesnic a zahynulo asi 14. lidí. Nejvíce byly zasaženy oblasti Jesenicka, Přerovska a Novojičínska na Moravě, kde bylo postiženo 17 obcí a v Čechách pak Protivínsko a Prachaticko. Povodňová hrozba se nevyhnula ani Praze, kde došlo ke zvýšení průtoku Vltavy kvůli vypouštění přehrad coby součásti příprav na zvládnutí situace. A byly postaveny povodňové zábrany, které se osvědčily při povodni před pěti lety. Mezi dárci potřebné pomoci postiženým oblastem je také jako vždy Česká katolická charita, která už poslala na Moravu řadu zásilek a vydala výzvu ke sbírkám. Škody na majetku se totiž odhadují na miliardy korun.

* Česká biskupská konference potvrdila, že ve dnech 26. až 28. září přijede na oficiální návštěvu do České republiky papež Benedikt XVI. Potvrzení návštěvy přišlo po delších přípravných jednáních, která zahrnovala český návrh programu návštěvy a také pozvání prezidentem republiky. Pak došlo k doladění programu návštěvy přímo na místě vatikánskou přípravnou skupinou. Jednání byla dovedena do zdárného konce během návštěvy prezidenta Václava Klause ve Vatikánu v souvislosti se skutečností, že návštěva bude nejen záležitostí pastorační, ale i oficiální návštěvou hlavy státu Vatikán. Papež Benedikt XVI. by měl navštívit Prahu a Brno a také Starou Boleslav u příležitosti svátku sv. Václava, který, jak známo, tam byl 28. září 935 zavražděn bratrem Boleslavem.

* S koncem června skončilo půlroční české předsednictví Evropské unie a Praha předala vedení Stockholmu. Zda si Švédové uhájí pověst dobrých a chladnokrevných organizátorů není jasné. České předsednictví však bylo poznamenáno nejdříve tvrdou kritikou Francouzů, kteří jakoby chtěli unii dál vést spolu s Čechy a vytýkali jim nezvládnání agendy a přílišný euroskepticismus. Pak, když se už zdálo, že se Praze začíná dařit, padla česká vláda, což kritikové, včetně oněch Francouzů, označili za nedostatek národní zodpovědnosti v řadách české opozice. „Vždyť jsme vám říkali, že to bude průšvih“, znělo z Paříže. Nyní je z různých míst a hlavně opět z Paříže slyšet hlasité oddechnutí, že české předsednictví je u konce, i když se jim nemusí zamlouvat střízlivá středoprávní švédská vláda, jejíž názory na mnoho evropských problémů jsou podobné názorům bývalé české Topolánkovy vlády. Britové si naopak české předsednictví chválili, zejména kvůli návrhu rázných opatření EU vůči Íranu v souvislosti se zadržením pracovníků teheránského velvyslanectví i díky práci velvyslance Winklera v Londýně.

* 28. června otevřel oficiálně generální vikář římské diocéze kardinál Ruini proces beatifikace minulého papeže Jana Pavla II. Stalo se tak poté, co papež Benedikt XVI. na konci dubna oznámil, že normální pětiletá čekací doba před beatifikačním procesem bude tentokrát zrušena. Jan Pavel II. zemřel před čtyřmi roky o velikonocích

2. dubna 2005 a vzápětí poté se objevily první žádosti katolické veřejnosti o jeho svatořečení čili kanonizaci, čemuž však musí předcházet ona beatifikace, neboli prohlášení za blahoslaveného. Rodák z polských Wadowic u Krakova, Jan Pavel II. se narodil 18. května 1920 jako Karol Wojtyła. Během studií psal poezii a hrál divadlo, účastnil se protinacistického odboje a později čelil tvrdým tlakům komunistického režimu. Byl zvolen papežem 16. října 1978 a během téměř tří dekád pontifikátu uváděl do praxe závěry Druhého vatikánského koncilu. Hojně cestoval po světě a vykonal 104 zahraničních návštěv a stejně tak hojně cestoval po Itálii. Propagoval ekumenismus a dosáhl úspěchů v dialogích s Židy a jinými náboženstvími, přijal celkem 738 hlav států a 246 premiérů a na jeho 1160ti veřejných středních audiencích se zúčastnilo 17 a půl milionu poutníků. Jan Pavel II. je také považován za jednoho z hlavních strůjců zhroucení komunismu. Byl obdivován staršími generacemi, ale hlavně mládeží už od dob, kdy jako mladý kněz pěstoval se skupinami vrstevníků tábornictví a kanoistiku. Rozšířil sbor kardinálů, vedl patřičné procesy a vysvětil 1338 blahoslavených a 482 svatých, zorganizoval 15 biskupských synod a vydal 14 encyklik a desítky dalších apoštolských konzultací a listů a pět knih. Po smrti se mu do Říma přišly poklonit tři miliony věřících...

* Pátý a šestý červenec jsou ve vlasti státními svátky a není se co divit. Svatí věrozvěstové Cyril a Metoděj nám přišli hlásat křesťanství ve srozumitelném jazyku, a pomáhali je u nás navždy zakotvit. Velehrad je toho ostatně skvělým symbolem. Stejně tak Mistr Jan Hus, nyní už delší čas zbavený církevní klatby a bez katolické nemilosti a uznávaný coby reformátor, kritik zlořádů v církvi, velký rektor univerzity a jazykotepec... Zkusme si jen na chvíli představit, jak asi by asi vypadaly české dějiny bez této trojice velkých mužů...

Sváté omše naší londýnskej komunity

Kostol (Our Lady of La Salette and St. Joseph), 14 Melior Street, London SE1 3QP, najbližšia stanica metra London Bridge: Nedeľa 13.00 a 19.00

Sviatosť pokánia (svätá spoveď) - pred i po každej svätej omši a taktiež po dohovore s duchovným otcom.

Nenechte si ujít, aneb kultura v Londýně ve zkratce...

- * Od 1. července až do 1. listopadu se koná výstava Remembering Jan Kaplický - architect of the future v londýnském Design Museum, Shad Thames, London SE1 2YD na počest nedávno zemřelého významného českého architekta tvořícího převážně v Británii, kde stojí jeho novinářská tribuna na kriketovém stadiónu Lords, Selfridges v Birminghamu, atd. Pro Prahu navrhl Kaplický novou knihovnu, známou jako Chobotnice.
- * 5., 9., 12., 15., 18., 22. a 26. července se budou konat na Glyndebourne Festival v Lewes v Sussexu představení Dvořákovy Rusalky pod taktovkou Jiřího Bělohlávka (zpívaná v češtině s anglickými titulky). Představení 15.35 (a 16.50 ve dnech 9., 15., 18. a 22.) Info tel.: 01923-283330 a www.glyndebourne.com.
- * 17. července bude první noc známých koncertů Proms dirigovat BBC Symphony Orchestra Jiří Bělohlávek a jako sólisté vystoupí Ailish Tynan (soprán), Alice Coote (mezzosoprán), Stephen Hough (klavír), Katia a Marielle Labèque (klavír) ve směsici DStravinského, Chabriera, Čajkovského, Poulence, Elgara, Brahmsa a Brucknera. Royal Albert Hall, 19.30. www.bbc.co.uk/proms/2009.
- * 22. července vystoupí v rámci Cambridge Summer Recitals v Jesus College Chapel, Jesus Lane, CB5 8BL známý Wihanův Kvartet. Info na tel: 01223-862297 a <http://www.cambridgesummermusic.com>.
- * 27. července bude opět na 15. koncertu Proms dirigovat BBC Symphony Orchestra Jiří Bělohlávek. Na programu ouvertura ke Smetanově Prodané nevěstě, Bartókova Taneční suita, Koncér pro dva klavíry Bohuslava Martinů (se sólisty Jaroslavou Pěchochovou a Václavem Máchou) a Stravinského Petruška. Royal Albert Hall, 19.30. (Info Proms).
- * Ve dnech 1., 7., 11., 13., 16., 19., 21., 24. a 28. srpna bude na známém Glyndebourne Festival v Lewes v hrabství East Sussex dirigovat London Philharmonic Orchestra Jiří Bělohlávek v 16ti představeních nového provedení Rusalky Antonína Dvořáka britské režisérky Melly Still. Info: 01273 813 813 a website www.glyndebourne.com.
- * 18. srpna vystoupí na 44. koncertu Proms Budapest Festival Orchestra pod taktovkou Ivána Fishera a mezi jiným je na programu Dvořákova Sedmá symfonie v D moll (Op. 70). Royal Albert Hall, 19.30 (Info jako Proms).
- * 31. srpna vystoupí v rámci 61. koncertu BBC Proms holandský Royal Concertgebouw Orchestra pod taktovkou Marisse Jansonse a solistkou bude naše známá diva, mezzosopránistka Magdaléna Kožená. Na programu budou Sibelius, Duparc, a Ravel. Royal Albert Hall, 19.30. (Info jako předchozí Proms).
- * Do 31. srpna se v londýnském metru v rámci akce Poems on the Underground budou dál ve vagónech objevovat verše Jaroslava Seiferta a Miroslava Holuba. Budou také součástí publikace Best Poems on the Underground, kterou má v říjnu vydat nakladatelství Weidenfeld and Nicolson.

ZAJÍMÁ VÁS CO SE DĚJE V JINÝCH KRAJANSKÝCH KOMUNITÁCH?

Zkuste si na internetu najít <http://krajane.radio.cz/>

Budete překvapeni, je to totiž internetová platforma, určená k získávání a výměně informací, týkajících se zahraničních Čechů v celém světě... A najdete tam i nové informace o londýnském Velehradě

Czech and Slovak Club in London

Chcete si pochutnat na tradičních českých a slovenských jídlech a napít se dobrého piva z našich končin?

Stačí skočit do metra a dojet do stanice West Hampstead (NW6) a o pár stovek metrů níž, v ulici West End Lane číslo 74, Vás čeká vytoužené pohoštění...

Restaurace otevřena od úterý do pátku 17 -22.30 hod a klub 17 - 23 hod, v sobotu a neděli 12 - 22.30 hod, klub 12 - 23 hodin. Zavřeno v pondělí kromě Bank Holidays, kdy je pak zavřeno na druhý den v úterý.

Telefon: Klub 0207 328 013, Restaurace 0207 372 1193

Máte dobré známé Brity, které by zajímalo dozvědět se více a pravidelně o Česku a Slovensku?

Seznamte je s British Czech and Slovak Association

Podrobnosti o členství a programu na internetové adrese secretary@bcsa.co.uk nebo na adrese BCSA, 643 Harrow Road, Wembley HA0 2EX, případně telefonicky na 0208-902-0328 či faxem 0208-795-4875
